

eins létt sök og mörgum má virðast. *Presturinn tilheyrir kyrkjunnú; hún er hans andlega borg.* Í henni hefir hann búið alla sína æfi, svo að hún er orðin honum mjög kær. Að draga sig út úr er að segja skilið við allar fornar endurminningar, segja skilið við sína fyrri æfi, sem í sjálfu sér er hið mesta slys hverjum manni. En þannig löguð slys verða stundum fram að koma, en þeim ætti að vera frestað, og að eins til þeirra gripið sem hinna síðustu orþrifsráða. Eins lengi, og kann getur, ætti presturinn að vera allur þar sem hann er. Því þar sem hann er, þar á hann að vera. Það er samkvæmt gangi hlutanna og tilskipun guðs. Það hvorttveggja hefir fengið honum verkefni að vinna, og það er hans skylda að standa og standa stöðugur þar, unz að honum er hrundið út. Á því getur og hvílt velferð kyrkjunnar sjálfrar, að hann taki þann kostinn.

Hefði Jesús fylgt ráði biskupabréfsins ensku biskupakyrkjunnar, að draga sig hljóðlega í burtu út á meðal Grikkja, strax og hann varð var við hindurvitni og ósamkvæmni í trúarjátningu þjóðar sinnar, þá hefði hann að vísu tekið ómakið af prestastétt Jerúsalemborgar, að dæma hann til dauða, og þannig borgið lífi sínu, en hann hefði aldrei að eilífu unnið heiminum með því hið minnsta gagn. Og lögmál það, sem þar réði í framkomu hans, er það lögmál, sem enn ræður í öllum andlegum og vitsmunalegum framförum heimsins. Til þess að verða að notum og köllun sinni trúr, verður spámaðurinn að flytja sína spá móti allri hjátrú og mannvonzku samtíðar sinnar, kyrkju sinnar og fæðurlands.

„Undir beru lofti“

Heitir sögusafn, sem fyrir skömmu hefir flutzt hingað vestur, og er útgefandi Oddur Björnsson, en höfundur Guðm. Friðjónsson.

Sögur þessar eru mjög einkennilegar eins og flest það, sem út hefir komið eftir þann ágætis höfund. Það eru allt dýrasögur, en þó um leið ótrúlega góður spegill íslenzka mannlífsins. Það er ekki oft maður heyrir samskonar sögur. Vanalegast eru dýrasögur, íslenzkar og útlendar, látnar gjörast að öllu leyti